

наявності інших проблем у сфері виконання покарань, на практичному рівні реалізувати належним чином зміст кримінально-виконавчої політики надзвичайно складно, що необхідно враховувати органами прокуратури при прийнятті рішень по результатах перевірок органів та установ виконання покарань в порядку нагляду (ст. 22 КВК України).

Список використаних джерел:

1. Єні О.В. Протидія злочинам, що вчиняються в установах виконання покарань, засобами прокурорського нагляду // Сучасна наука-пенітенціарній практиці: матеріали Міжнар. наук.-практ. конф. (м. Київ, 24 жовт. 2013 р.) – К. : Інститут кримінально-виконавчої служби, 2013. – С. 231-234.

2. Мірошніченко С.С. Діяльність прокуратури з попередження організованої злочинності : монографія / Мірошніченко С.С. – К. : Видавничий дім «Ін Юре», 2008. – 212 с.

3. Лучко С.В. Деякі питання реалізації кримінально-виконавчих правовідносин в пенітенціарних установах України // Сучасна наука-пенітенціарній практиці: матеріали Міжнар. наук.-практ. конф. (м. Київ, 24 жовт. 2013 р.) – К. : Інститут кримінально-виконавчої служби, 2013. – С. 218-220.

ПРО ЗМІСТ КРИМІНАЛЬНО-ПРАВОВОЇ ХАРАКТЕРИСТИКИ ЗЛОЧИНІВ

Колб С. О., старший державний ревізор-інспектор Луцької ОДПІ ГУ Міністерства доходів і зборів України у Волинській області

Наукова характеристика злочинів, як і будь-який інший вид наукового знання, належить до різних наук, відповідно до їх предмета та наукового інтересу. При цьому щодо злочину як кримінально-правового поняття, то, як обґрунтовано зауважив А.П. Закалюк, значущою є, насамперед, кримінально-правова характеристика, що складається, як правило, за ознаками складу злочину. Проте досі в науці кримінального права не має єдності

думок щодо змісту даного поняття. Зокрема, одні науковці, вживаючи його у назві своїх робіт, так і не виводять його формальних ознак та в цілому зміст [2].

Тривалий час серед вчених дискутується питання про співвідношення кримінально-правової та кримінологічної характеристики видів злочинів, частина з яких вважає, що остання повністю включає першу, коли йдеться про кримінально-правові ознаки злочинів [1, с.11-12].

Враховуючи, зазначені методологічні підходи, можна вивести наступне визначення «кримінально-правової характеристики незаконного заволодіння транспортними засобами організованими злочинними формуваннями» під якою слід розуміти його теоретико-правова оцінка з огляду підстав кримінальної відповідальності, суспільної небезпечності, протиправності та караності, а також аналізу складу злочину та його кваліфікуючих ознак.

Необхідність розгляду кримінально-правової характеристики даного злочину саме у такому змісті обумовлена змістом протидії незаконному заволодінню транспортними засобами організованими злочинними угрупованнями та теоретико-прикладними завданнями, що складають мету даної наукової розробки.

Щодо підстав кримінальної відповідальності (ст. 2 КК України), то вони визначені в ст. 289 КК «Незаконне заволодіння транспортним засобом» і ст. 255 КК «Створення злочинної організації» та передбачають відповідальність за кожен окремо вчинений злочин та по їх сукупності (ст.ст. 30, 70, 71, КК) (п. 15 постанови Пленуму Верховного Суду України від 23 грудня 2005 р. № 13 «Про практику розгляду судами кримінальних справ про злочини, вчинені стійкими злочинними об'єднаннями» [3, с. 346]), що, звичайно, варто враховувати при організації заходів протидії злочину, пов'язаному з незаконним заволодінням транспортними засобами організованими злочинними угрупованнями.

Суспільна небезпека цих злочинів полягає у тому, що останні, в частині створення злочинної організації, як вірно зробив висновок В.П. Тихий, створюють небезпеку нормальній життєдіяльності суспільства, суспільній стабільності, дестабілізують економічну та соціально-політичну сфери життя, порушують нормальне функціонування соціальних та економічних інститутів, підривають і гальмують прогресивний процес розвитку суспільства, перешкоджають проведенню соціально-економічної та правової політики, обплутують та закабальють людей, породжують обстановку незахищеності, створюють систему корупції в органах влади тощо [4, с. 465], а щодо незаконного заволодіння транспортним засобом – не тільки посягають на встановлений порядок користування транспортними засобами їх власниками чи іншими особами на законних підставах, але й створюють умови для вчинення організованими злочинним угрупованнями різноманітних злочинів.

Є й інші особливості, які слід враховувати при протидії даному суспільно-небезпечному явищу, а саме – кримінально-правова характеристика злочину, що пов'язаний з незаконним заволодінням транспортними засобами організованими злочинними організаціями, має передбачати аналіз як складу злочину, що передбачений ст. 289 КК, так і ст. 255 КК України.

Підводячи підсумки по даному питанню дослідження, варто визнати, що кримінально-правова характеристика злочинів, пов'язаних з незаконним заволодінням транспортним засобом організованими угрупованнями, дає можливість визначити не лише причини зазначеного суспільно небезпечного явища на теоретико-пізнавальному рівні, але й встановити практичні проблеми, що виникають у слідчо-судових органах при кваліфікації цих злочинів, які слід вирішувати з огляду як сьогоденних задач сучасної державної кримінально-правової політики України, так і гармонізації вітчизняних норм до вимог міжнародно-правових актів, згоду на які дала Верховна Рада України.

Список використаних джерел:

1. Закалюк А. П. Курс сучасної української кримінології: теорія і практика : У 3-х кн. / Закалюк А. П. – К. : Видавничий Дім „Ін Юре”, 2007. – Кн. 2 : Кримінологічна характеристика та запобігання вчиненню окремих видів злочинів / Закалюк А. П. – 712 с.
2. Драний В.В. Кримінально-правова характеристика фінансування тероризму: Автореф. дис. канд. юрид. наук / 12.00.08 – К. : НАВС, 2013. – 20 с.
3. Про практику розгляду судами кримінальних справ про злочини, вчинені стійкими злочинними об'єднаннями: Постанова Пленуму Верховного Суду України від 23 грудня 2005 р. № 13 // Постанови Пленуму Верховного Суду України в кримінальних справах / Упоряд. В.В. Рожнова, А.С. Сизоненко, Л.Д. Удалова. – К. : ПАЛИВОДА А.В., 2011. – С. 342-348.
4. Кримінальний кодекс України. Науково-практичний коментар : у 2 т. / за заг. ред. В.Я. Тація, В.П. Пшонки, В.І. Борисова, В.І. Тютюгіна. – 5-те вид., допов. – Х. : Право, 2013. – Т. 2 : Особлива частина / Ю.В. Баулін, В.І. Борисов, В.І. Тютюгін та ін. – 2013. – 1040 с.

ПРО ЗМІСТ ДЕТЕРМІНАНТ ЗЛОЧИННОСТІ ПЕРСОНАЛУ ВИПРАВНИХ КОЛОНІЙ

Лопоха В.В., здобувач кафедри кримінології та кримінально-виконавчого права НАВС

Детермінант злочинності можна розділити на чотири взаємозв'язані, взаємообумовлені та взаємодіючі групи:

- 1) загальні детермінанти, що породжують та обумовлюють злочинність в Україні у цілому;
- 2) особливі детермінанти злочинності, що пов'язані з діяльністю державних службовців, працівників правоохоронних органів і суддів;